

keit szolgálhatod. És őrizkedjél attól is, hogy gyarlóságaid megnyilatkozásaival: káromkodásoddal, hazugságoddal, rossz példáddal, illetlen magaviseleteddel konkolyhíntő légy, megbotránkozást kelts, különösen gyermekek jelenlétében. Jézus Mk 9, 42-ben kemény ítéletet mond az ilyen felnőttekre. Ámen.

LŐRINCZI LÁSZLÓ

AZ ÚR HEGYÉN A GONDVISELÉS

I Móz 19, 17; 22, 14

A felolvasott bibliai rész hallatára két — mindannyiunk által jól ismert — ószövetségi történet elevenedik meg lelki szemeink előtt. Az egyik Sodoma és Gomora pusztulása, a másik Ábrahám megkísértése. Mindkét történet hozzánőtt gyermekségünk óta vallásos életünkhöz és szemléletünkhöz, s egyfelől Isten mindenhatóságának, másfelől irgalmas és könyörületes voltának, atyai szeretetének igazolásaként állanak előttünk ma is.

Amikor ezeket a történeteket olvassuk vagy hallgatjuk, nem feledkezhetünk meg arról, hogy azokat egy közel háromezer évvel ezelőtt élő nép istenhite, vallásos felfogása alkotta meg, s mint ilyenek csodás, hihetetlennek tetsző elemeket is bőven tartalmaznak. Így nincs okunk fölényesen rámosolyogni az abszurdnak tűnő részletekre, ehelyett figyeimünket arra a világosan kifejezésre jutó, vagy a történetek mélyén jelképesen meghúzódó eszmei mondanivalóra kell fordítanunk, mely ma — évezredek után is — megrendítően időszerű figyelmeztetés, megszívlelendő áldott tanítás az Istent kereső vallásos lélek számára. Ez pedig egészen röviden így foglалható össze: Istennek, a mi jó Atyánknak, a pusztulások és próbatételek idején is gondja van azokra, akik Őt — amint azt Jézus tanította — „lélekben és imádságban imádják“. Megoltalmazza, megmenti azokat, akik — igaz gyermekeiként — alázattal hajtának fejet szent akarata előtt, s az általa kiszabott életutat járva hívő lélekkel imádkoznak, s felelősségérzettel, becsületesen dolgoznak az Ő országáért: a szeretet, békesség, egyetértés és jóakarat kiteljesedéséért ezen a földön!

Mindennapi életünk erőfeszítéseinek és küzdelmeinek útján csak nagy ritkán mérjük fel, hogy a szó igazi vagy jelképes értelmében, milyen óriási fontosságú szerepe van a hegynek. Gondoljunk Noéra, kinek bárkája az Ararát hegyén kötött ki. Mózesre, kinek prófétai élete, nagysága a Hóreb hegyén kigyúló csipkebokor tűzének égető lángjában pecsételtetett meg, s kit meghalni is a hegyre, Nébó hegyére vezérelt az Úr; Józsuéra, kinek ugyanítt teljesedett be bölcsességgel a lelke, hogy a vezetésben méltó utódja lehessen nagy elődjének. Gondoljunk Salamonra, kit „bölcs és tökéletes szívvel“ áldott meg az Isten, s aki híres templomát hálából a Jeruzsálem melletti Mória hegyén építette meg.

Gondoljunk a régi görögökre, kik az Olümposzt és Parnasszust mint Zeusz és Apollón trónját ünnepelték. De figyelemre méltó e nép hitregéinek egyik közismert hőse, Sziszüphosz is, kit arra ítélnék az istenek, hogy szabadsága fejében, rettenetes erőfeszítések árán, hatalmas sziklát görgetve maga előtt jusson fel a hegyre.

Ott épült hajdan magas Déva vára is a csendes Maros partján, s börtönében fejeződött be az a hatalmas, drámai fordulatokkal teljes életküzdelem, melynek szabad vallásunkat és anyaszentegyházunkat Isten után elsősorban köszönhetjük. De mindezek mellett és felett hadd hivatkozzam a názáreti Jézus példájára, kinek megkísértése s egyben prófétai elhivatása „igen magas hegyen történik“ a Lukács evangéliuma szerint, s aki — amint arról az újszövetségi iratok tudósítanak — közel húsz esetben megy fel a hegyre imádkozni, pihenni, új erőt gyűjteni, egészen látni nemcsak a tájat, de nagyszerű küldetésének igazi lényegét és feladatát is.

A hegyen hangzik el tanításainak egyik legszebb és legértékesebb része: a Hegyi Beszéd, s az Olajfák és Koponyák hegyén lesz nyilvánvalóvá a prófétai életút földi beteljesedése is, amaz első — igazán szomorú — nagysütörtöki, illetve nagypénteki napon...

Vallásos életünk útja is — szerintünk, unitáriusok szerint — felfelé, magasságok felé, csúcsok felé vezet! Felülemelkedni igyekszik, s a tiszta eszmények, igaz emberi érzések és gondolatok fennsíkjait keresi, plátói szépségeit kutatja. Más szóval: a mi hegyre való igyekvésünk egyet jelent azzal a vággyal és törekvéssel, mely állandóan többre, jobbra, Isten lényegének és akaratának teljesebb megismerésére, lényének odaadóbb imadására, egyszersmind pedig az Ő legjobb fia, Jézus életpéldájának tisztultabb megértésére és buzgóbb követésére indít; áldozatkészégre, egyistenhitünk bátor megvallására, türelmes felebaráti szeretetre s általános emberi feladataink önzetlen, felelősségteljes vállalására és betöltésére sarkall szüntelen!

Nem könnyű ennek a felfelé ívelő vallásos életútnak a járása, mert nem élénk simul, de bennünk fut ez az út. Kinná lombosodik sokszor nemes emberi küzdelmünk s mi mégis azt mondjuk: ám legyen! — csak teljes emberarcunk végre megszülessék! Csak tavaszodhassunk Isten akarata szerint, s lehessünk végre az Ő boldog békessége!

En, midőn ez ünnepi órában, Isten iránti őszinte hálával lelkemben mélyen meghatódva megállok előttetek, azt akarom, hogy a nagy elődök szerény utódjaként, ebben a hegyre menekülésben, gondviselés-keresésben tovább vezesselek és segítsélek benneteket, sepsiszentgyörgyi unitárius hívek, kedves Testvéreim!

Szeretném éppen ezért most kézzel-szóval megsimogatni — külön-külön és együtt — arcotokat, lelketeket... Szeretném összehangolni szívem dobbanását a tiétekkel, hogy megszülessék már most, az elindulás pillanatában a szeretet himnusza, az egyetértés és békesség életízű, zengő dala.

Célom az, hogy a rám háruló lelkeszi feladatok és szolgálatok elvégzése során mondanivalóm színében, ízében és tartalmában mindig legyen bár egy parányi abból, amit és ahogyan Jézus beszélt a hegyen. Nem mondom, hogy én csodát akarok és fogok művelni itt. Nem mon-

dom, hogy tetteim nyomán egyből gazdagokká lesznek a lelki szegények, felszárad a sírók szemében és arcán a könny, hogy a szelídség látható és kézzel fogható módon megjutalmaztatik, s az igazságot éhező és szomjúhozó, s ezért ha kell háborúságot is szenvedő tiszta szívek nyomban békességre és megnyugvásra lelnek, boldogok lesznek!

Hiú ábrándokat nem kergetek, naiv álmokat nem ringatok lelkeim mélyén. Isten és a hívő ember közös szent ügyének földi munkása vagyok magam is, aki akarom ugyan a jót, s erőm szerint cselekszem is azt, de tudom, hogy az eredmény a Ti vallásos életetek egészének a függvénye!

Kezet és szívet adok a mai napon nektek, egyházi vezetőinknek és egyháztagoknak, kicsinyeknek és nagyoknak, ismerősöknek és ismeretleneknek, s hívlak jót akarva: jöjjetek velem a hegyre, hogy megmaradjatok, s az örök Istennek oltalma, gondviselése megpihenjen rajtatok.

Ó, én tudom, hogy a hegyen is érik a próbák embere. Jézussal az élen éppen a mi nagy eszményképeink élete, sorsa a bizonyosság rá, hogy Isten közelségében sem szűnik meg minden fájdalom, csodamód sem heged be minden seb, varázslatszerűen nem hull le vállunkról és szívünkéről a kereszt! De rendületlen hiszem és meggyőződéssel hirdetem, hogy a hegyen, ahol lánggra gyúl az Istent őszintén áhító lelkek csipkebokra, a hegyen, hol testi és lelki látásunk horizontja megnő, kiszélesedik — a fájdalom nem éget úgy, s életterheink hordozására, emberi feladataink teljesítésére, szent eszmények boldog szolgálatára erőink megkétyszerződnek! Isten, azért mert hiszünk Benne, szeretjük, imádjuk és magasztaljuk Őt, nem vonja ki világunkból a szenvedést, de megtanít arra, hogy áldva büntető voltának akarata folytán és segítségével szentté küzdjük életünket!

Ahhoz, hogy egyházunk hívő fiai legyünk, az szükséges, hogy a jóság felcsapó hanghullámai, a szeretet áldott melegségű fényrezgései beleütközzenek szívünkbe-lelkünkbe, és hogy megkapjuk az áldott lehetőségét annak, hogy önmagát egyre értékesebbé dolgozza ki! Fogadjatok az Úrban teljes örömmel, hogy öröm legyen nekem is szolgálni köztetek, s eredményesen munkálni Isten akarata, népünk és anyaszentegyházunk nemes célkitűzéseit mindenkor Veletek. Ámen.

TÖRÖK ÁRON

EGYHÁZI ÉLET

Az *Egyházi Képvisező Tanács* második évnegyedi ülését június 28-án tartotta. Ez alkalommal az E. K. Tanács tudomásul vette a f. év március 28-án tartott Főtanács határozatait, és ezekkel kapcsolatosan a szükséges intézkedést megtette. Örömmel vette tudomásul, hogy a tiszteletbeli címek adományozására tett előterjesztését a Főtanács elfogadta, s ennek alapján számos, az egyházi élet terén érdemeket szerzett atyánkfia: ak adományozott tiszteletbeli címet. Az E. K. Tanács részletesen foglalkozott a lelkészi értekezletek munkájának elmélyítésével. A Teológiai Intézettel kapcsolatos kérdések rendjén az Intézeti Tanácsban való képviseléssel továbbra is dr. Barabássy László főgondnokot bízta meg, helyettesítésére pedig dr. Mikó Imre főgondnok afiát kérte fel.

Az *Egyházi Nyugdíj- és Segélypénztár Vezető Tanácsa* is június 28-án ülést tartott, amelyen megválasztotta új elnökét dr. Erdő János főjegyző személyében.

II. negyedévi lelkészi értekezlet

A II. negyedévi tájékoztató és teológiai értekezleteket az egyház-körökben május—június hónapban tartották meg. Az értekezlet tárgya: „A közéleti és hazafias tevékenységben való részvétel mint állampolgári kötelesség; a lelkészek e téren végzendő kötelességei“ és „A protestáns teológia a XX. században (4. rész).“ Mindkét előadást termékeny megbeszélés követte. A lelkészi értekezleten az egyházi központ részéről dr. Kovács Lajos püspök és dr. Erdő János főjegyző vettek részt.

Lelkésznevelés. A Protestáns Teológiai Intézetben az 1972—73. tanév II. félévi előadások május 30-án fejeződtek be.

A III—IV. éves unitárius hallgatók húsvétkor és pünkösdkor a kijelölt egyházközségekben végeztek légátusi szolgálatot.

Az unitárius hallgatók évváró istentisztelete június 24-én volt, amikor dr. Kovács Lajos püspök prédikált. Az intézeti évváró ünnepély június 24-én este volt, melynek keretében dr. Rapp Károly rektorhelyettes részletesen beszámolt a tanév lefolyásáról, eredményeiről és hiá-